

[Thorkil Kristensen.]

retning af en handel i forhold 1—1 mellem de forskellige lande. Det er ikke blot økonomisk skadeligt, det hemmer initiativet, og det hemmer produktionen, men det fører også til, at handelshandlingerne mellem landene bliver en kamp om, hvem der kan vinde de fleste points på den andens bekostning.

Noget sådant som en europæisk mønt- og toldunion eller lignende ligger langt forude, men ikke den station, som hedder almindelig ombyttelighed eller konvertibilitet de europæiske valutaer imellem, således at udenrigshandelen igen kan fungere på sin naturlige vis, det vil sige sådan, at eksportoverskud, som man har i forhold til et land, ved salg af den overskydende valuta på det fri valutamarked kan anvendes til køb i andre lande indenfor det store folkesamfund. Der er ingen tvivl om, at hvis man kan finde frem til det, og det er allerede under diskussion mellem eksperterne, så vil vi have gjort et stort skridt frem mod den friere forbindelse de europæiske lande imellem. Nu vil man måske sige: ja, men dette er et spørgsmål, der henhører under OEC, Marshallorganisationen, og det er rigtigt, men der er den store mangel ved Marshallorganisationen, som den er i dag, at det er en ekspertindretning, den har ingen folkelig baggrund, og derfor er det rigtigt, at de økonomiske spørgsmål, der henhører under Marshallorganisationen og lignende organer, kommer frem til undersøgelse og debat i det folkevalgte råd, der nu er repræsentant for Europa. Det er det også af den grund, at disse økonomiske spørgsmål, selvom de i første omgang skal behandles af eksperter, har gennemgribende betydning for de europæiske folkesamfunds hele standard; derfor bør de folkevalgte repræsentanter være med til at drøfte det. Jeg mener i virkeligheden — og dette vil jeg gerne sige udtrykkeligt —, at man bør stile efter fra 1952, når Marshallhjælpen hører op, at få OEC lagt ind under Det europæiske Råd. Dette Marshallorgan er ikke blot et organ til formidling af Marshallpengene, men det bør fortsætte som et middel til at fremme det økonomiske samarbejde mellem de europæiske lande; derfor hører det naturligt hjemme under Det europæiske Råd. Det vil være eksempel på et punkt, hvor man kan lade noget af suveræniteten gå over til sammenslutningen.

Må jeg så til slut sige følgende: så glædeligt det er, at vi har fået Atlantpagten og nu Det europæiske Råd, kan en repræsentant for en lille stat ikke undlade at give udtryk

for en lille bekymring i retning af, at her er et område, hvor der, hvis man ikke passer på, åbnes muligheder for, at små lande kan blive endnu mere afhængige af store lande, end de er i forvejen. Jeg tror ikke, dette er hensigten, hverken med Atlantpagten eller med Europarådet, men vi kommer alligevel ikke bort fra, at ethvert afhængighedsforhold — og et samarbejdsforhold er jo også et afhængighedsforhold — mellem landene har en tendens til at blive ulige, når det er store lande på den ene side og små lande på den anden side. Derfor er det vigtigt, at denne nye demokratiske forsamling, som her er skabt, også kan blive en opdragelse til, hvad jeg ville kalde for demokrati mellem staterne. Vi har nu fået almindelig valgret i vort land; der er derfor politisk set ingen forskel mellem fattige og rige. Vi har endvidere forsøgt at realisere det, man har kaldt for demokratiets fineste frugt, nemlig dette, at ikke blot flertallet, men også mindretallet har rettigheder i et sandt demokrati — ellers var det ikke demokrati, men flertalsdiktatur. Det bør være sådan, at også i staternes samfund bør der kunne lyttes til de små staters røst, og ikke mindst derfor er det vigtigt, at de små stater siger, hvad de har på sinde, også når det indebærer ubehageligheder overfor de store stater.

Jeg vil i denne forbindelse udtrykke en beklagelse af, at de nordiske lande ikke er kommet længere med deres samarbejde, med deres sammensmeltning til en helhed, før dette store europæiske organ nu bliver dannet. Det er meget beklageligt, at vi ikke fik den skandinaviske forsvarspagt, men vi må ikke derfor opgive at arbejde videre på det nordiske samarbejde på andre felter, på det økonomiske, det kulturelle og det politiske. Det ville have været godt, hvis vi var kommet et langt stykke frem og havde haft fælles nordiske organer, før vi fik dette fælles europæiske, men jeg mener, at de nordiske lande i Det europæiske Råd som andre steder bør stå sammen, forsøge at danne en enhed for at give et eksempel på, at de små lande ved at tale i fællesskab kan lade deres røst høre med autoritet også i de store staters samfund.

Jeg skal med disse bemærkninger på venstres vegne anbefale det foreliggende forslag til gennemførelse i det høje ting.

Ole Bjørn Kraft: Når i disse dage 10 demokratiske staters parlamenter debatterer og ratificerer forslaget om etablering af et Europaråd, så bør der fra disse debatter gå en tanke til den europæiske politiker, hvis fremsyn, hvis klare vurdering det mere